

Pest $\frac{21}{2}$ 1853.

K 513/785.

Szalacs $\frac{5}{6}$ 1853.

Edes Aranybácsi!

Ezen ma délután kaptam Kovácsbácsi levelet, és imé már én is
válaszrok; nagy készséggel, hogy minél előbb
levelet kapjak Aranybácsitól. Verseim közzül,
az egyik fordítás, egy kérelem megfordult német
Chrestomathiából, és már nem emlékszem a szöve-
zõpre, igen ismert) nevére. Milyen ezen költemény
nyel-schogysem tud ingatag érlelem tisztá-
ba jöni; majd nagyon szépen híven az egészret
majd bombasztik a költői refrain kiételével,
kérem, ne csak a nyelvelői darabosságokat, de
az eszméket is vizsgálja meg, Aranybácsi

Ujzag, kívánt pedig irodalmi újzag, semmi
sincs. Dan Pálkfontos et consortes, Da' Kölyg
futár alkalmi élése, már Körösi is eljutat,
tak eröltta. Gyönyörű néper az irodalmi nép,

ha
n 1.

ha Tamásbátya felelevenedve bírónyp,
son igen megrököltve érezte magát, hogy
a magyar irodalom és sűrűs körömpje an
ö böre felett kaptak ösve
r Va de esten alója meg, "lemerete"
tünk-ig, "arutau is.

szerető tanítványa
Tizsa Komoróczy

Mintha latnék éji lomb közt
 Hol a sugár és a virág,
 Ugy tűn fel gyűlék fátylodónát
 Hullámlejtő hegyre.
 Sonnan mint hatyi a foból
 Felmered a karsu nyak,
 — Hirdel, rég ismerlek téged,
 Bár eddig nem láttalak.

Rég ismerem már elöttem
 Ez a fényes, sötét szem,
 Na, mint dajkám tündere
 Almámból emlékszem.
 S a két ajkom, üd és felejtés,
 Hajnalpi és alkonyat
 — Hörtök egy egész menyorság!
 — Bár eddig nem láttalak.

Majd sugár és homlokodra
 Kér fel hápráros szemem,
 Ott ül szőrhajad árnyában
 Edes ábránd, szerelem...
 S ösve foly mint egy álomból
 Majd az egész bajlak
 — Hirdel, rég szeretlek téged,
 Bár eddig nem láttalak.

42. (140.)

Oh, miért ébredék fel...

Oh, miért ébredék fel, oh miért ébredék!
 Reményem ég az éltűnt almakraki kéje mög,
 De kéblem újra pusztta. A reg karkakka szolt
 A réblemből mint sarkból a renkeg elfosztott.

Legjálom, légyte réim bár, és sötét éjszakai
 Egy álomért eres reg adhatja sugárát
 S eres sugar világa, nem adoly köjt nekem,
 Mint a mely néha megszáll, ábrándos éjfelem.

Itt ültet, itt ölben, kézenben his kéred,
Ajkaem ajkaidhoz farrva köblenhez kébeled,
Es ajk ajkon susogta, és kebel kébelen
A szív örök igejét, szérem, szérem!

Es telkünk egybeolvadt, mint habvölgy és habhalom,
S a büncsiabol angyal lett benne angyalom,
Szármemben égar, eltűnt almatknak kéje rég,
Oh miért ébredél fel, oh miért ébredél.

Barátom! Ime itt a Bironyi vára;
de egy persz mind azt se felelve el, hogy
az illy erebeltségének ne in' lenni
sünl, hisz nekem oly sokkal tartom,
Különben a kei kinyv: ara is hira
fűve, - a mi hira az pedig meg,
veendem. Men' fienem ényie mind
levelemiel mind bironyi vára gromel
men a Heppel kére alával menai
ölet bejad

Bécs 22/4 1853. L. e. 9. idők.

Köszön